

Ανακοίνωση για τον θάνατο του Θεόδωρου Αγγελόπουλου

25.01.12

Το Νέο Αριστερό Ρεύμα αποχαιρετά με βαθιά θλίψη τον Θόδωρο Αγγελόπουλο, τον αγαπημένο φίλο και σταθερό συμπαραστάτη των αγώνων του από τότε που ιδρύθηκε. Ο Θόδωρος Αγγελόπουλος έφυγε ξαφνικά, άδικα, αναίτια. Έφτιαχνε όμως ως την τελευταία του στιγμή εικόνες, τις εικόνες της «Άλλης θάλασσας» με θέμα της την ανεργία, τη μετανάστευση, τους κύκλους της ιστορίας και της τέχνης. Για άλλη μια φορά σταθερός στις μεγάλες πατρίδες της τέχνης του: τη μουσική, τον έρωτα και την επανάσταση. Μιας τέχνης που αντιστεκόταν στην ευκολία, που πρότεινε τα μεγάλα οράματα και βάθαινε στα μεγάλα θέματα της ανθρώπινης κατάστασης.

Διεθνώς αναγνωρισμένος και πολυβραβευμένος, αυτός ο ποιητής της εικόνας, συντρόφεψε τους αγώνες και τις αγωνίες του ελληνικού λαού στην πορεία του για μια καλύτερη κοινωνία. Παρέμεινε μέχρι το τέλος της ζωής του αριστερός σε διαρκή αναζήτηση της ιστορίας της επανάστασης και καθόρισε με την καλλιτεχνική και βαθιά ανθρωπιστική, του ματιά την καλλιτεχνική και ανθρώπινη οπτική εκατομμυρίων ανθρώπων. Εμείς θα έχουμε πολύτιμη κληρονομιά τα μεγάλα του πλάνα που κρατούν μέσα τους τον παλμό της ανθρώπινης ζωής που επιμένει να μάχεται για την αξιοπρέπειά της, να μελετά και να προκαλεί την ιστορία, να ηττάται και να επιμένει, να ερωτεύεται και να μένει μόνη, να ακούει τη μουσική που συνθέτουν οι ελπίδες και οι αγώνες της.

Η ξαφνική του απώλεια και το έργο του επανατοποθετεί με σύγχρονους όρους, την ανάγκη συμπίεσης των δυνάμεων της εργασίας, της προοδευτικής διανόησης και του καλλιτεχνικού κόσμου, σε μια κοινή πορεία πολιτισμικής αναγέννησης ενάντια στο σύγχρονο σκοταδισμό και την πολιτιστική απαξίωση.

Νέο Αριστερό Ρεύμα, Αθήνα 25/1/2012

Υ.Γ. Πριν από λίγα χρόνια, προτού ξεκινήσει τα γυρίσματα της «Σκόνης του χρόνου», σε μια συζήτηση με μαθητές τον είχαν ρωτήσει πώς θέλει να τον θυμούνται. Εκείνος χαμογελώντας απάντησε: «Το μόνο που ξέρω είναι το τι θα κρατήσω εγώ φεύγοντας. Την εικόνα των σπιτιών στα Ζαγοροχώρια καθώς τα αντίκριζα να ξεπροβάλλουν σιγά-σιγά καθώς υποχωρούσε η πρωινή ομίχλη. Και τη φωνή ενός γέροντα που τραγουδούσε: Μωρή κοντούλα λεμονιά, με τα πολλά λεμόνια, Βυσσασιώτισσα...».

Τώρα η ομίχλη πύκνωσε, τα σπίτια στα Ζαγοροχώρια κλείστηκαν για πάντα μέσα στα μάτια του Θεόδωρου. Το τραγούδι όμως συνεχίζεται. Ακούτε; «Μωρή κοντούλα λεμονιά...».

[Tweet](#)
